

191.82
1241

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES
STACKS
AUG 8 1977

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

XXI/4—5

БЕОГРАД
1975

НАШ ЈЕЗИК

Књига XXI (нова серија)

Св. 4—5

САДРЖАЈ

Стилистичка схватања Александра Белића (уз петнаестогодишњицу смрти нашег великог научника) (БЕРИСЛАВ М. НИКОЛИЋ)	203—214
Три старе именице које нису то (РАДОСАВ БОШКОВИЋ)	215—222
Граница слога и неке појаве у вези са њом (АСИМ ПЕЦО)	223—229
Прилог проучавању Ђура Даничића као акцентолога (БЕРИСЛАВ М. НИКОЛИЋ)	230—232
Приступ обради падежних синтагми у средњој школи (свршетак) (ДАРИНКА ГОРТАН-ПРЕМК)	233—239
Писање арапских речи у српскохрватском језику (ДАРКО ТАНАСКОВИЋ)	240—254
Прилози и дискусија:	
(1) Замена арапских гласова у традиционалним српскохрватским арабизмима (НИКОЛА РОДИЋ)	254—261
(2) Транскрипција арапских имена у светлу наше правописне и језичке норме (МИТАР ПЕШИКАН)	261—266
(3) Неколико примера транскрипције арапских имена (ДАРКО ТАНАСКОВИЋ)	266—267
Текућа питања језичке културе	
(1) О етнику <i>Косовац</i> и <i>Косовар</i> (НИКОЛА РОДИЋ)	268—269
(2) Род именице <i>миџо</i> (МИЛИЦА ВУЈАНИЋ)	269—270
(3) О употреби двају глагола: 1. користити (се); 2. захвалити (се) (ДАРИНКА ГОРТАН-ПРЕМК)	270—274
Хроника	
(1) Савјетовање у Сарајеву о раду на пројекту „Школска терминологија“ (МЕВЛИДА КАРАЦА-ГАРИЋ)	275—276
(2) Пети међународни састанак слависта у Вукове дане (ЈБИЉАНА ЈУХАС)	276—278
(3) Прва југословенска ономастичка конференција (ЗВЕЗДАНА ПАВЛОВИЋ)	278—279
Спомени	
Трајни лингвистички значај Симоновићеве термилошке грађе (In memoriam аутору „Ботаничког речника“) (МИТАР ПЕШИКАН)	280—281
Регистар	282—287

ТРИ СТАРЕ ИМЕНИЦЕ КОЈЕ НИСУ ТО

а.

Чакавска (икавско-скавска) повеља бр. 294 у Monumenta croatica, писана латиницом 30. новембра 1581. године у Крапићима (некадашње властелинство озаљско), има једну реченицу која у мојој транскрипцији гласи овако: Ja Grge Brezarić sikal sam jedan kamik malinski s otcem Jurete Novakovića, i došal je k nam ded Jureć Petar Novaković. Проблем је у њој облик *Jureć* (у повељи: Jwrech), шта он представља: лично име или придев од личнога имена.

Будмани је, без колебања, Jwrech прогласио за лично име — *Jureć* (Rječnik IV 689), потврђујући га дубровачким личним именом Jurech de Priana, четири пута написаним тако у Monumenta ragusina I (14. век).

Будмани је овде, несумњиво, направио дуплу грешку: прво — што је чакавско *Jureć* огласио за име, и друго — што је дубровачко Jurech прочитао као *Jureć*. И не само то — он је у цело питање уклопио и једну „свесну грешку“: изоставио је у наведеној чакавској реченици реч „ded“ и на тај начин издвојио из контекста део „Jureć Petar Novaković“, што је природна последица његова кривога тумачења облика *Jureć*.

По моме мишљењу — и лингвистичкој интерпретацији облика *Jureć* — треба други део наведене реченице превести на савремени језик овако: и дошао је к нама дед Јуретов (тј. Јурета Новаковића), Петар Новаковић. И онда је све јасно. То јест, јасно је — и томе иде у прилог ортографија чакавских латиничких повеља — да је у њој *Jureć* посесивни придев — *Jureć* < **Juretjъ* — направљен од основе личнога хипокористика *Jure* с променом: *Jure*, *Jurete*, *Jureti*, *Juretu* . . . О таквој промени хипокористика типа *Jure*, *Grge*, *Rade*, *Stane*, *Grube*, *Pere* у 16. и 17. веку на дијалекатском подручју јужно од Карловца и западно од њега имамо два непосредна и поуздана сведочанства: с једне стране граматiku попа Јурка Крижанића, у којој се она изричито помиње (Rad XVI 165), и с друге стране ову нашу повељу, у којој према номинативу *Grge Brezarić* стоји акузатив *Grgetu Brezarića*, а према номинативу *France Ćuk* — акузатив *Francetu Ćuka* (283. и 284. страна код Кукуљева).

То — под 1.

Под 2.

Придеви типа *Jureć* потврђени су не само примерима у чакавским повељама 14, 15. и 16. века него и обилатом и поузданом грађом у хрватским катастарским пописима (урбарима) 15, 16. и 17. века с поменутога чакавско-кајкавскога подручја.

Два примера из повеља, а неколико из урбара.

Повеља бр. 284 у Monumenta croatica (писана у Чакову Турну 27. августа 1575. године, латиницом, екавско-икавска, са *ča*) има на једном месту текст који транскрибован гласи: „dali smo tu za dvorno mesto celo selo jedno, ko se zove Selo Staneće“. Интересантан је за нас облик *Staneće*. У повељи стоји *Ztanechue*, које се може читати и као *Staneće* и као *Staneče*, а никако — *Stanečje*, како га је прочитао (заведен словеначким *Andrečje*) редактор Рјечника Југославенске академије (XVI, s. v.). За наше питање потпуно је свеједно шта овде стоји за старо и првобитно *tj*: чакавско *ć* или кајкавско *č*. Реч се и у једном и у другом случају своди на полазни облик **Stanetje* (са значењем *Сѣанетшова*) = посесивни придев на (*j*)њ, направљен од личнога хипокористика *Stane*, *Stanete*, *Staneti*, *Stanetu*. Дакле потврђује *Jureć*.

И повеља бр. 136 у Acta croatica (чакавско-икавска, писана 1461. у Босиљеву, глагољицом) има у контексту: *šesto Mavar, brat Vinčec, sedmo Petar, brat... Vinčec*.

Vinčec овде — то је посесивни придев, изведен суфиксом (*j*)њ од хипокористика *Vin(ь)če*, *Vin(ь)čete*, *Vin(ь)četi*, *Vin(ь)četu* (< *Vinko*). Дакле, значи *Винчешов* и потврђује облик *Jureć*. Даље, примери из урбара.

Л о п а ш и ћ е в а *Urbaria* (Radoslav Lopašić, Hrvatski urbari I, 1894) пружају обиље придевских образовања с некадашњим (*j*)њ, како од хипокористика типа *Stane*, *Stanete*, тако и од других личних имена, свакојаких. И та образовања нису само називи села, то јест најчешће топоними, него често и живи придеви на *ć(č)*, и још чешће старија хрватска презимена, основна или од основних изведена.

Тим ћемо их редом и наводити, узимајући их само из урбара модрушкога (1486) — зона *ć*, и урбара дубовачкога (1579) и озалскога (1642) — зона *č* и *ć*.

Дакле, најпре називи села: *selo Valeće* (52) < **Valetje* (< *Vale*, *Valete*) = Валетѡѡ, *selo Grgeće* (56) < **Grgetje* (< *Grge*, *Grgete*) = Гргетѡѡ, *selo Črneće* (57) < **Črnetje* (< *Črne*, *Črnete*) = Чрнетѡѡ, *selo Smoleće* (65) < **Smoletje* (< *Smole*, *Smolete*) = Смолетѡѡ, *selo Jureće* (72, 77, 79) < **Juretje* (< *Jure*, *Jurete*) = Јуретѡѡ. А за њима такозвани живи придеви: *Jandri*, *Martiñ* < **Martinjъ* (< *Martin*) unuk (49), *Grgur*, *Svetač* (< *Svetyč-jъ*) zet (73), *Mihe*, *Lovreć* < **Lovretjъ* (< *Lovre*, *Lovrete*) sin

(80), Martin Penić *Stipeč* (*Stipeč*) < **Stipetjъ* (< *Stipe*, *Stipete*) = Стипетов (222), Miho Stinković *Mateč* (*Mateč*) < **Matetjъ* (< *Mate*, *Matete*) = Матетов (228), Jure Zajac *Lovreč* (*Lovreč*) < **Lovretjъ* (< *Lovre*, *Lovrete*) = Ловретов (245). И најзад презимена, прво основна: Juriša *Simeč* (*Simeč*) < **Simetjъ* (< *Sime*, *Simete*) — 105, Lukan *Janeč* (*Janeč*) < **Janetjъ* (< *Jane*, *Janete*) — 105, Luka *Janječ* (*Janječ*) < **Janjetjъ* (< *Janje*, *Janjete*) — 120, Petar *Bajčec* (*Bajčec*) < **Bajčetjъ* (< *Bajče*, *Bajčete*) — 120, Ive *Grgeč* (*Grgeč*) < **Grgetjъ* (< *Grge*, *Grgete*) — 230, Lovre *Beneč* (*Beneč*) < **Benetjъ* (< *Bene*, *Benete*) — 243; а затим изведена: а) од основних на *eč* даљом деривацијом (тј. мехманичким проширењем патронимичким *ič*): Petar *Črnečič* (< *Črneč* + *ič*) — 57, Anton *Valečič* (< *Valeč* + *ič*) — 58, Jurko *Anečič* (< *Aneč* + *ič* < *Ane*, *Anete* = ж. р.) — 81; б) од назива села: Pere *Perečak* (из села *Pereče*) — 242, Grge *Simečak* (из села *Simeče*) — 251, Jurina *Videčak* (из села *Videče*) — 283, Petar *Videčak* (исто) — 291.

Напомињемо — поводом наведених примера и онога што ће бити речено под 3 — да немамо никаквих претензија да улазимо овде у поједине проблеме историјске дијалектологије српскохрватске.

И под 3.

Дубровачко *Jurech* — није *Jureč*, него *Jureč*; то јест — даљи хипокористик, направљен хипокористичким суфиксом *čъ* од основнога хипокористика *Jure*. Према томе, није у праву М а р е т и ћ, који је за ова имена од ока „скројио“ суфикс *eč* (Rad 82, 99). Оваквих хипокористика било је, изгледа, у средњем веку на подручју штокавскога истока — повише. Милојевићева хрисовуље бележе *Dobrečъ* и *Mirečъ* (I 5, 6, II 71, 72). А Рјечник Југославенске академије (XII 870): *Radeč*, *Budeč*, *Dobreč*, *Mileč* (све на истоку). Суфикс *čъ* код њих — то је исто *čъ* — по постанку и значењу — које налазимо у старосрпским хипокористичима типа *Vačъ* < *Vajislavъ*, *Gočъ* < *Gođimigъ* (Милојевићева хрисовуља I 51, 38), *Vičъ* < *Budislavъ*, *Šičъ* < *Šudomigъ* (Д а н и ч и ћ, Рјечник I 90, III 480) и које је дометано основним хипокористичима на *e* < *ę*: *Mirečъ* < *Mire* + *čъ*. Исп. *Boredъ* < *Bore* (< *Borislavъ*) + *dъ* у Светостефанској хрисовуљи (8).

Напомена.

Сви разлози — а има их доста — говоре против М а р е т и ћ е в а (Rad 82, 99, Рјечник VII 668^b) и Б у д м а н и ј е в а (Рјечник II 512) мишљења: да су презимена типа *Matečič* на територији континенталне Хрватске (јужно од Карловца) постала од имена типа *Matečъ*, а не преко посесивних придева типа **Matetjъ*. Против њихова тумачења говори, прво, наведено презиме *Anečič* (Lopašić, о. с. 81), које није усамљено и које је могло постати само од женскога хипокористика *Ane*, *Anete*, *Aneti*, *Aneti*, преко придева *Aneč* < **Anetjъ*. Друго, презимена типа *Милчевић* (Ј и р е ч е к, Споменици српски 78), *Вулчевић* (околина Данилова Града) < *Vule*, *Vulete*, која показују да су се од аутен-

тичних имена на *еѣ* правили патронимици преко посесива на *ев*. Треће, факат што се облици типа *Bedeč, Beneč, Stipeč, Mateč, Simeč* на помунутој територији јављају само као *patronymica* (презимиена) — никад као имена. И четврто, факат што се такви облици јављају у 17. веку само на територији некадашњег властелинства озаљскога и дубовачког, где за старо *tj* стоји *č*.

b.

Кратка дечанска хрисовуља — она код Миклошича (MS 88 — 101) — у пасусу с елементима новије фонетике, има једно место које гласи: „i vinogradъ Dečaniњъ съ vsѣmi меѣami...“ Проблем је овде реч *Dečaniњъ*.

За Д а н и ч и ћ а, *Dečaniњъ* је овде — *Děťčaniњъ*: „управо човјек из Дјечана па долази и за виноград“ (Рјечник I 328). Б у д м а н и каже то исто, само не Даничићевим стилем (Рјечник II 329).

Мени се, опет, чини да *Dečaniњъ* није уопште *Děťčaniњъ*, ни по етимологији ни по значењу; него посесивни придев *Dečaniњъ*, направљен суфиксом *j(b)* од личнога имена *Dečaniњъ*, које је, са своје стране, постало од хипокористика *Deča* (< *Desimiгъ*) + *an* + *ињъ*.

Мислим да ову нашу „конструкцију“ потврђују не само наша ретка средњовековна имена на *анињъ* — сигурно, него и наша средњовековна *patronymica* на *ињъ* од имена на *пъ* — вероватно.

Која су то имена?

То је, на пример, име *Rašaninjъ* у обема Милојевићевим хрисовуљама (I 54, II 97), које је — у то нема сумње — постало такозваном „кумулацијом“ суфикса, од хипокористика *Raša* (< *Radoslavъ*) + *an* + *ињъ*. То су, даље, лична имена *Sajanin* и *Vranjanin* у турским катастрима из средине 15. века (*Oblast Brankovića* I, 108, 129, 325), од којих је прво, несумњиво, постало од хипокористика *Saja* (< *Sava*) + *an* + *ињъ*, а друго, вероватно, од хипокористика *Vranja* (< *Vraњъ* + *a*) + *an* + *ињъ*. Овове додајемо: основно име *Vranjъ*, које бележе на неколика места обе дечанске хрисовуље, очувано је — као хипокористик *Vrāno* — до данашњег дана у Васојевићима.

Много је теже доказати — то стоји — да су посесивни придеви на старо *јъ* били у 14. веку још жива категорија на подручју старе Рашке. И ја овде то питање — само постављам, полазећи пре свега од неких *незайажених* детаља — у вези с овим питањем — у дечанским хрисовуљама (Милојевићевим).

О чему се, заправо, ради?

Ради се о томе да се у неким случајевима лична имена на *ињъ* у Хрисовуљама могу читати и интерпретирати и као посесивни придеви — дакле *patronymica* — на *ињъ*.

Ево тих случајева.

Чини ми се да је за наше питање — и не само за њ — много позданија или бар захвалнија друга повеља од прве. И ја од ње полазим, поредећи, наравно, њене податке с примерима из прве повеље, где их у њој има.

а) Примери из друге повеље:

Нганоје *Petanь* (тј. *Petañь* = Петанов, Петановић) а *sinь* му *Radoslavь* . . . (78); прва повеља — нема.

Prib'съ *Al'tomanь* (тј. *Altomañь* = Алтоманов, Алтомановић) *Prědislalićь* (80); прва повеља: *Pribьсъ*. *Al'tomanь* *Prědislalićь*. (12).

Pribislavь *Šapranь* (тј. *Šaprañь* = Шапранов, Шапрановић) а *sinь* му *Milko* и *Drajko*. (85); прва повеља — исто (17).

Miroslavь и *Milešь* *Stepanь* (тј. *Stepañь* = Степанов, Степановић). (88); прва повеља — исто (20).

Dragi *Šapranь* (тј. *Šaprañь* = Шапранов, Шапрановић). (89); прва повеља: *Dragi* и *Šapranь*. (20).

Smilь *Bogdanь* (тј. *Bogdañь* = Богданов, Богдановић). (97); прва повеља — нема.

Desislavь *Raděнь* (тј. *Raděñь* = Раденов, Раденовић) а *brat* му *Hran'съ* . . . (99); прва повеља: *Desislavь* *Raděнь* а *brat* му *Hran'съ* . . . (47).

Rajanь *Buljanь* (тј. *Buljañь* = Буљанов, Буљановић). (100); прва повеља: *Dragilo* *Rajanь*. *Buljanь*. (48).

Bogdanь *Draganь* (тј. *Dragañь* = Драганов, Драгановић) и *Vožićь*. (106); прва повеља — исто (32).

Dragněжь *Ivanь* (тј. *Ivañь* = Иванов, Ивановић) *Prvoslalićь*. (107); прва повеља: *Dragněжь* и *Ivanь* *Prvoslalićь*. (33).

Bogša *Ivanь* (тј. *Ivañь* = Иванов, Ивановић) а *sinь* *Nikola* а *brat* му *Đur'đь*. (108); прва повеља — исто (34).

Dragčujь *Radunь* (тј. *Raduñь* = Радунов, Радуновић) сь *bratiomь* и *detiju* . . . (117); прва повеља: *Dragčujь* *Radunь* а *sinь* му *Veloje* . . . (42).

б) Примери из прве повеље:

Dragilo *Rajanь* (тј. *Rajañь* = Рајанов, Рајановић). (48).

Drajko *Šapranovićь*. (60); друга — исто (32). — патронимик на *ovićь*, очигледно инструктиван према *Šaprañь* на другим местима у обема повељама. Зато га и наводимо.

Неслагања међу повељама, као што се види, има. Али она не уносе ни најмање неверицу у нашу тезу о могућој придевској интерпретацији поменутих примера на *нь*. Напротив: писарска колебања у одвајању и неодвајању имена *tacite* и убедљиво показују да су за језичку свест писарџа обе повеље облици на *нь* — придевски, били исто толико обични као облици на *нь* — именички. А то, као аргуменат, није за одбацивање.

Мали екскурс у друге споменике.

Прво, повеља бр. 24 (I) код Љ. Стојановића (из године 1247) има у контексту: *Ostoja, sinъ Predenъ*. Ту је *Predenъ* несумњиво — *Predenъ* (= Преденов), као што га је и прочитао Даничић (Рјечник II 417). Само — овде *Predenъ* није патронимик, као што показује дубровачки додатак повељи, у коме се наш Остоја зове *Predenićъ* (или *Predenićъ*).

Друго, Светостефанска хрисовуља, која је необично педантна у одвајању имена, има пример *Dobromigъ Stefaňъ* (8), у коме *Stefaňъ* може бити патронимик *Stefaňъ* (= Стефанов, Стефановић).

Треће, чакавске повеље пружају сигурне доказе да су код чакаваца посесивни придеви на старо јѣ били још жива категорија у 14. и 15. веку, и то са старом морфологијом. Тако имамо у повељи бр. 24 у *Acta croatica* (Ваška, 1375) примере: *Radъčъ* (< Radъсъ), *Bartulъ* (< Bartul), *Domjaňъ* (< Domjan); текст: *prěd Jarniomъ sinomъ Radčemъ, i prědъ Mikulu, sinomъ Bartuleмъ, i prědъ Štefanomъ, sinomъ Domjanimъ*. А у повељи бр. 25 (Ваška, исте године) примере: *Bartulъ* (< Bartul), *Deščiňъ* (< Deščina < Dešъсъ + ina), *Radъčъ* (< Radъсъ), *Domjaňъ* (< Domjan); текст: *i prěd Jurjemъ, sinomъ Bartuleмъ... i prěd Mihovilomъ, sinomъ Deščinemъ, i prěd Jarnijemъ, sinomъ Radčemъ, i prěd Stefanomъ, sinomъ Domjanimъ*. И најзад у повељи бр. 113 (Книн, 1451) пример: *Martiňъ* (< *Martinъ) = Мартинов; текст: *dia Martin vinograda, dia vinograda Martin, Martin dia vinograda*; поред паралелнога и равноправног: *Martinova vinograda, Martinov dia, dia Martinov*.

Као што се види, наведени примери нису доказ и за чакавска. *patronymica* на (j)ѣ.

Напомена.

Овде би могли бити од интереса и неки подаци из турских катастарских пописа из средине 15. века; разуме се, уколико су они верно пренесени у наш језик. Рецимо — у цитираном катастарском попису „Област Бранковића“ из 1455. године налазимо овакве примере: *Hranislav, sin Bogdan* (114), *Radonja, sin Dragutin* (120), *Radihna, sin Veselin* (130), *Radenko, sin Radovan* (134), *Radovan, sin Miloman* (159), *Radislav, Radman* (200), *Radislav, Gošnjан* (234), *Petro, Gošnjан* (234), *Radislav, Dojčin* (293).

У свима тим случајевима могли би се неочекивани номинативи — место готово редовних генитива, на другим местима — *Bogdan, Dragutin, Veselin, Radovan, Miloman, Radman, Gošnjан, Dojčin* читати као *Bogdaň, (= Богданов, Богдановић), Dragutiň, Veseliň, Radovaň* итд. Понављам: ако су наведени примери у цитираној публикацији аутентични.

Примери типа *Radman, sin Vladislav* (158), *Radovan, sin Vidoslav* (60), *Bogoslav, sin Vidoslav* (103), *Milutin, brat Radislav* (140), *Dimitrije,*

sin *Vladislav* (158), којих такође у овом попису има, могли би бити — по својим облицима на *av* — македонизми: *Vladislav* (= Владиславјев) < < *Vladislavljъ*, с губитком епентетичкога *l* *jj*).

Најзад, у овакве случајеве — то јест у оне на *њ* — иде и пример *Pribeč Dragañ* (Prebeci Dragagni) у Скадарском катастру из 1416. године (Stagine XIV 37).

c.

У поменутој дечанској (Миклошичевој) хрисовуљи, у истом паусу где и *Dečaninъ* (92), стоји као део реченице: „i vinogradъ *Нарсъ*“. Како год окренули — с проблематичним *Нарсъ*.

Д а н и ч и ћ овде није много комбиновао: протумачио је *Нарсъ* као лично име, заоденувши га у своју ортографију = *Наръсь* (Рјечник III 409). Б у д м а н и је Даничићево *Наръсь*, с најновијим обликом *Нарас*, пренео у Рјечник ЈА (III 568). Толико — лексикографи.

Чини ми се да и овде имамо посла с придевом, посесивним придевом на (*j*) *ъ*, а не с именицом (именом). И да „*vinogradъ Нарсъ*“ на цитираном месту значи: виноград *Харчев*. У томе случају, *Нарсъ* би у повељи било писарска грешка, уместо *Нарѣъ* = *Наръѣъ* (<имена *Наръсь*, очуванога у презимену *Нарѣѣѣъ*, на неколика места, у обема Милојевићевим хрисовуљама). Ово објашњење облика *Нарсъ* (= *Наръсь*) подупиру обе логике — како лингвистичка тако и историјска.

Да напоменемо још и ово. Ако узмемо у обзир да имена типа *Нранъсь* имају у Хрисовуљама само патронимике типа *Нранъѣѣѣъ* — никад типа *Нранъѣѣѣъ*; да имена типа *Mirolavъ* имају у њима готово искључиво патронимике типа *Mirolaljiѣъ* — дакле изведене преко посесивних придева; и да су код осталих имена патронимици на *овиѣ* (*evič*) у Хрисовуљама готово закон, онда не би био произвољан закључак да је средином 14. века осећање за посесивне придеве на *ѣѣъ* на штокавском истоку било још живо.

За запад то недвосмислено потврђују примери типа *Petar*, sin *Franac* (1484) и *Petra*, *Franča* sina (1492) у глагољским повељама бр. 196 и 243 у *Acta croatica*.

d.

Да завршимо. И овако овлашна анализа прилика у старим и старијим чакавским и штокавским текстовима наводи на закључак: а) да су *adjectiva possessiva* на *јъ* остала као жива категорија много дуже на западу, у чакавском и кајавском дијалекту, него на истоку, у штокавском дијалекту; и б) да су ти придеви у патронимичкој употреби представљали много ширу категорију на западу, где су прављени и од имена типа *Andre*, *Andrete*, него на истоку, где су прављени само од имена на сугласник.

Није, онда, случајно што је посесивно *јъ* остало — код личних имена — жив суфикс само у словеначким дијалектима Горењска, где се и данас може рећи: *Hudmanja* (= Hudmanova) dekla, *Bedéča* (= Bedetova) pčiva; *Ogrinč* (= Ogrinčev) les (B rez nik, Slovnica (169); и што у рашким и дубровачким повељама 14. и 15. века према именима *Grade*, *Marinьče*, *Sime* налазимо само придеве *Gradetinь* (призренска хрисуљуа 298), *Marinьčetinь* (Даничић, Рјечник II 48), *Simetinь* (Даничић, Рјечник III 110); никад придеве с некадашњим *јъ*, а придеве на *ов* тек почетком друге половине 15. века судећи по примерима типа *Laletov*, *Miletov* у турским пописима (Oblast Brankovića 120, 129, 198).

Рагосав Бошковић